

Magerhed, og ikke heller havde hun arvet Provst Tønnesens sunde, mørkladne Ansigtifarve. Tværtimod var hendes Hud saa gennemskinnende og bleg — næsten maaneskinsagtig — som havde den aldrig været udsat hverken for Sol eller Blæst. Derimod var hendes fornemme Holdning og afmaalte Væsen atter ganske Faderens, ligesom Familieskabet kunde spores i den ualmindelige Omhu for den ydre Person, som røbede sig gennem hendes smagfuldt elegante og ganske moderne Klædedragt.

Frøken Ragnhild var fire og tyve Aar gammel og Provst Tønnesens eneste Barn. Naar hun i første Øjeblik maaske gjorde et noget ældre Indtryk, laa det til Dels i hendes Optræden, der bar Vidne om, at hun allerede længe havde haft Styret i sin Faders Hus. Endnu mens hun var Barn, havde Provst Tønnesen mistet sin Hustru; og det var just under det overvældende Indtryk af dette Tab, at han i sin Tid havde besluttet sig til at afbryde sin lovende pædagogiske Løbebane og flytte ud i en stille Præstegaard paa Landet for dér at søge Trøst og Ro for sig selv og sit Barn.